

“ไอ้เจี๊หวหวาน”

ชิ่งภูมิ ชัยศิษฐ์

นามนี้ท่านได้	แต่ได้มา (ชิง)
ท่าน ‘ปากใหญ่’ กรุณา	ตั้งให้ (ชิด)
ทำชอบสิ่งใดนา	วานบอก (ชิง)
เราเก่งเพลงสวาทไซร้	จึงได้ ฉายา (ชิด)

วันนี้(12 พ.ค. 2545) เนื่องจากถูกลมสอบเอ็นทรานซ์ติดข้อเขียนที่ ม.เชียงใหม่ ปิงจึงต้องขับรถพาลูกสาว(และภรรยา)ไปสอบสัมภาษณ์ที่ เชียงใหม่ โดยช่วงแรกตั้งใจว่าจะไปพักค้างที่ จ.พิษณุโลก แต่กว่าที่ปิงและครอบครัวจะเดินทางมาถึงพิษณุโลกเพื่อพักผ่อนตามโปรแกรมที่วางไว้ก็ล่อเอาก็อบสามทุ่ม ทั้ง ๆ ที่ควรจะมาถึงประมาณบ่ายสี่ห้าเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะกระแชน้ำรถเก๋งถูกมือมีดกระทำจนแตกร้างไปทั้งบานในพื้นที่ อ.หนองบัวระเหว จ.ชัยภูมิ จึงต้องเสียเวลาจัดการใส่กระแชน้ำใหม่ไปอีกตั้งร่วมสี่ชั่วโมงโน่น(ต้องขับไปใส่ในตัว จ.ชัยภูมิระยะทางราว 30 ก.ม.)

วันนี้ค้างคืนที่(โรงแรม)ราชภัฏ คืนละ 300 บาท การบริการอาจไม่ถึงขั้น แต่ห้องพักและสถานที่ดีเกินคุ้ม มีความปลอดภัยสูง แต่ลูกค้าก็มีน้อยและวังเวงเอาการ

รุ่งขึ้น (13 พ.ค. 45) ก็เดินทางจะไปเชียงใหม่ แต่ปีต้องการจะไป
แวะหา**ไอ้ทศ**เพื่อนรักที่จากกันมาตั้งยี่สิบกว่าปีเสียก่อน เป็นเพื่อนรักที่คบ
หากันมาตั้งแต่ครั้งบรรจุเข้ารับราชการใหม่ ๆ ด้วยกันที่โรงเรียนสุรวิทยา
การ จ.สุรินทร์(ปี 2520-บรรจุหลังเราหนึ่งปี)

ด้วยความที่มีอุปนิสัยเหมือนกัน คือ ไม่สูบบุหรี่- กินเหล้า ไม่
หมกมุ่นในอบายมุข ชอบสนุกสนานเฮฮา และชอบต่อสู้กับความอยู่ดีธรรม
เหมือน ๆ กัน ความสัมพันธ์ก็เลยแน่นแฟ้น (มี**ไอ้อู๋** และ**ไอ้เทพ** เป็นผู้ร่วม
ขบวนด้วย)

ไอ้ทศ มันย้ายมาที่พิษณุโลกซึ่ง
เป็นภูมิลำเนาเดิมตั้งแต่ปี 2522 เห็นจะ
ได้ ก่อนที่จะย้ายมานี้ มันเคยได้มา
เจรจาขอกู้สามัญจากสหกรณ์ออมทรัพย์
ครูสุรินทร์ ในนามของปิง เพราะสิทธิการกู้ของมัน มันก็ใช้กู้ไปแล้ว แต่
เนื่องจากมันอ้างว่ามีเพื่อนผู้มีพระคุณมาขอให้**ไอ้ทศ**กู้เงินให้เพื่อนคนนั้น
ไอ้ทศจึงจำเป็นต้องใช้สิทธิการกู้เงินสหกรณ์จากปิง เพื่อจะกู้ให้เพื่อนที่มี
พระคุณซึ่งขัดไม่ได้ โดยได้พูดจาหวานล่ออย่างมากมายว่าจะรับผิดชอบ
ชดใช้ให้กับเราเองถ้ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้น เอาความเป็นเพื่อนเป็นเครื่อง
ประกันการันตี เมื่อเพื่อนรักกล้าออกปากมาขอ เราก็เกรงใจและจำยอม
(ด้วยความอ่อนหัดไม่เคียดสา) เรียกว่าซื้อใจสัตย์วัดใจคน งานนี้กู้ไปราว
ห้าหมื่นบาทเห็นจะได้ (เทียบกับค่าเงินในปัจจุบันก็น่าจะ 10 เท่าเห็นจะได้)

หลังจากการถูกไล่ได้แล้วไม่กี่เดือน ไอ้ทศก็ได้ทำเรื่องเพื่อขอย้ายกลับ
ภูมิลำเนาเดิม คือจังหวัดพิษณุโลก “นี่มันอะไรกันวะ แอบเล่นไม่ซื่อนี้หว่า
ถ้ามีมึงจะและจริงใจ มึงก็ควรจะบอกให้รู้ก่อนที่จะมาขอใช้สิทธิ์ให้กู
สิ” เราได้แต่นึกในใจ ปิงรับทราบเหตุการณ์นี้ด้วยความผิดหวังร้อนใจ
เหมือนเสียรู้คน รู้สึกวังเวงสังหรณ์ใจว่างานนี้น่าจะมีปัญหาแน่ (และแล้ว
การณก็เป็นตามที่สังหรณ์) ในเวลาต่อมา ไอ้ทศได้มาเจรจาปลอบปิงว่า

“กูจะให้เขาส่งเงินมาใช้หนี้ให้กับมึงโดยตรงเลยนะ มึงไม่ต้องพะวง
คน ๆ นี้ ซื่อสัตย์ไว้ใจได้”

“แล้วถ้าเขาไม่ส่ง หรือส่งไม่ตลอดละมึงจะว่าไง?” ปิงถามด้วย
ความกริ่งเกรง

“กูรับผิดชอบเอง มึงบอกกูไปได้เลย แล้วกูจะมาจัดการชดใช้ให้ มึง
ไม่ต้องพะวงนะ” ชิตเอามือตบไหล่เบา ๆ เพื่อปลอบใจให้ปิงคลายกังวล

“กูบอกตรง ๆ นะ ไอ้ทศ” ปิงอยากให้มันรู้ความในใจตน “กูไม่ไว้ใจ
ใคร ที่กูยอมกูให้เพราะกูไว้ใจมึง เมื่อไม่มีมึง ลองคิดดูใจกูจะเป็นอย่างไร
เขาเป็นใครกูก็ไม่รู้ มึงน่าจะจ่ายให้กับกูโดยตรงตามที่มึงรับปากไว้ถึงจะ
ถูกต้อง ส่วนเขาก็ควรต้องจ่ายให้กับมึงโดยตรง เพราะสนิทสนมกันเป็น
การส่วนตัว มีความเกรงใจไม่กล้าเบี้ยว มึงเล่นโอนหนี้โอนภาระอย่างนี้
ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง”

ปิงรู้สึกไม่พอใจที่ข้อตกลงตั้งแต่ตอนแรกก่อนกูมันถูกเบี่ยงเบนไป
จนทำให้ปิงมีสภาพถูกหลอกลวงกลายเป็นแพะรับเคราะห์อย่างโง่ ๆ

“มึงไม่ต้องกังวลไอ้ชิง กูบอกแล้วไงว่า กูรับผิดชอบเอง เขาเบี้ยว เมื่อไหร่มึงบอกกูไปเลย กูจะลงมาจัดการให้เรียบร้อย ด้วยสัจจะของความ เป็นเพื่อน มึงเชื่อเพื่อนคนนี่ของมึงมั้ยเล่า?”

เจอไม่นี่เข้าปิงก็เหมือนน้ำท่วมปากไปไม่เป็นเหมือนกัน เอาวะ งาน นี้จำเป็นต้องซื้อใจสัตย์ วัตถุใจเพื่อนแล้วละ

“เมื่อมึงเอาคำว่า **เพื่อน** มาอ้าง กูก็ยอม แต่มึงอย่าลืม**สัจจะ**ที่ให้ไว้กับ กูก็แล้วกัน”

พอไอ้ทศย้ายไปไม่กี่เดือน เงินที่เคยส่งมาใช้หนี้ตามสัญญาก็หาย เจียบไปด้วย เดือนหนึ่งก็แล้ว สองสามเดือนก็แล้ว ปิงก็เลยมีจดหมายแจ้ง ไปถึงไอ้ทศมัน (สมัยก่อนโทรศัพท์ติดต่อถึงกันโดยตรงยังไม่มี)

“ไอ้ทศ ลูกหนี้มึงหายเจียบไปสามเดือนแล้วนะโว้ย ไอ้हां ผิด คำที่กูพูดกับมึงไว้ไหมละ กูเคยเตือนมึงตั้งแต่ก่อนจะมาขอใช้สิทธิ กูแล้วว่า ถ้าถึงขั้นนี้แล้วมันชักไม่ชอบมาพากลแล้วนะ แต่มึงก็ไม่ ฟังกู อ้างแต่ว่าเขาไม่กล้าทำกับมึงแน่นอน แล้วเป็นไงละ กูต้องส่ง เงินให้เตี้ยแม่กูทุกเดือนมึงก็รู้ เพราะฉะนั้น มึงต้องรีบมาจัดการ เคลียร์ให้กูโดยด่วนนะโว้ย” **บันทึกซ้ำของบักหำปิง** ได้ระบายความใน ใจตอนหนึ่งไว้ว่า.....

ณ เวลานั้น บอกตรง ๆ เราารู้สึกว่าปัญหาหนี้สินที่พันคอตัวเองครั้งนี้ โอกาสที่จะได้รับการ แก้อภัยมีเปอร์เซ็นต์ไม่มากนัก รู้สึกว่าตัวเองโง่ไปถนัด ใจที่ไปเชื่อคำคน เนื้อก็ไม่ได้กิน หนักก็ไม่ได้รอนั่ง แต่มีกระดูกมาเกาะ

กะโหลกอันโง่ ๆ ของตน เพื่อนรักกัน ต่อหน้าใกล้ชิดกันมันก็ยังพอน่า
เชื่อ แต่เมื่อต้องห่างหายไกลกันปานนั้น จะไปคาดกันเอาสัจจะกะแพะที่
ไหน นี่ไงเราจึงได้เขียนเป็นบทกลอนสอนใจให้กับตัวเอง ลูกหลาน และ
ลูกศิษย์ไว้ว่า

เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด อนาคต
เอ็นดูเขา แบบผิดผิด พาจิตหม่น
เอ็นดูเขา เบาปัญญา พาอับจน
เอ็นดูเขา เอ็นดูตนให้พ้นภัย
จึงภูมิ ชัยสิทธิ์

ไม่กี่วันต่อมา ไอ้ทศก็เขียนจดหมายตอบมาว่า

“กูขอภัยที่ทำให้เพื่อนต้องเดือดร้อน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ประโยชน์อะไร
ด้วยเลย กูขอเวลาให้เขาลองแก้ตัวเป็นการพิสูจน์สักจะอีกซักสองเดือนนะ
เพื่อน กูได้เขียนจดหมายไปกำชับเขาไว้แล้ว และเขาก็รับปากกับกูอย่าง
เป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วด้วยเช่นกัน ขอให้มึงเชื่อกูนะเพื่อนรัก”

‘กูนะเชื่อมึง แต่เพื่อนของมึงนี่สิไม่รู้ว่าจะเชื่อได้แค่ไหน ?’ ปิง
คิดอยู่ในใจ

คราจะยืม กล้าสัญญา สารพัด
 คราจะจ่าย ตระบัดสัตย์ ขอผิดผ่อน
 คราจะยืม ยืนยัน มั่นแน่อน
 คราจะจ่าย ยกย่อน จนอ่อนใจ

เพื่อนยืมเงิน เสียเงิน ยังเสียเพื่อน
 ยามยืมเหมือน เทพเจ้า เขานบไหว
 ยามทวงถาม เขากลับเห็น เป็นจัญไร
 เงินไม่ได้ ข้าเพื่อนแยก แยกทางกัน

(บทแรก เราแต่งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับบทที่สองที่คัดลอกมาจาก
 เจดีย์พระธาตุพนม จ.นครพนม – พาลูกเที่ยวลาวเมื่อ ปี 2533)

ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ ปิงไม่กล้าจะเปิดปากบอกกับใคร ๆ เลย เพราะคง
 จะมีแต่คนที่ยอมรับฟังอย่างเสียไม่ได้เสียมากกว่า กลัวคนจะแอบหัวเราะ
 เยาะหยันลับหลัง ในความซื่อแบบโง่ ๆ (ซื่อป้อ) ของตนด้วย ปิงจึงได้แต่
 เถาให้ไอ้ผู้เพื่อนเก่าร่วมกวนฟุ้ง พอได้ระบายความอัดอั้นตันใจได้บ้าง แต่
 ทางเดียวแม่ของปิง ปิงก็ต้องพยายามสรรหาคำแก้ตัวไปโกหกมุกสาอย่างน่า
 เศร้าใจ.....

อีกสองเดือนผ่านไปก็ยังไม่มียะไรดีขึ้น ปิงได้แต่รอคอยอย่างเลื่อน
 ลอยตามคาด จึงจำเป็นต้องเขียนจดหมายไปหาไอ้ทิศที่พิษณุโลกอีกเป็น
 ครั้งที่สอง

“ไอ้ทศไว้ย เพื่อนรักที่แสนดีของมึงมันเจียบหายเป็นเป่าซากไปอีกแล้ววะ ขอมึงจงมาแสดงสัจจะกะกูได้แล้ว มิฉะนั้นกูก็ต้องไปเสียสัจจะกะเตี้ยแม่กูไม่รู้จบ จนจะกลายเป็นเด็กเลี้ยงแกะเข้าไปทุกวันๆ แล้ว หวังว่ามึงคงเข้าใจและเห็นใจกูนะเพื่อน ขอขอบคุณมึงล่วงหน้าเว้ย”

อีกไม่กี่วันต่อมา ไอ้ทศเพื่อนรักก็ล่องลงมาพบปิงที่สุรินทร์ตามสัจจะ พร้อมกับเคลียร์หนี้ทั้งหมดให้ด้วยเงินก้อนโตเกือบห้าหมื่นบาท ก่อนที่จะขึ้นรถไฟกลับไปพิษณุโลก ไอ้ทศก็ยังได้แต่พรวดพราดว่าขอบคุณและขออภัยปิงอยู่ตลอดเวลา

“กูขอบคุณและซาบซึ้งในน้ำใจของมึงจริง ๆ ไอ้ชิง” ไอ้ทศมันกอดคอโอบไหล่ปิงขณะพูด “ขออภัยเป็นอย่างมากที่ทำให้มึงเดือดร้อน ทั้งๆ ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชกนิต ไอ้เพื่อนกูเม่งเหี้ย จริงๆ กูไม่คิดเลยว่ามันจะทำกับกูได้ถึงขนาดนี้ กูจะจำไว้เป็นบทเรียนจนวันตายเลยวะ กูภูมิใจที่มีเพื่อนอย่างมึง ถึงอยู่ห่างไกล แต่จิตใจกูก็ยังรักเพื่อนเหมือนเดิม” ไอ้ทศมันพูดขณะรถไฟจะเข้าชานชาลา

เมื่อรถไฟจอด ปิงก็ช่วยถือกระเป๋าสัมภาระตามไปส่งมันขึ้นรถไฟ ปิงเล่าว่า

“นี่ก ๆ ไปก็ใจหาย ความอาลัยอาวรณ์มาจุกที่คอหอย เสียหายเพื่อนที่สนิทและแสนดีที่สุดคนหนึ่งที่ต้องมาจากกันไป เรามันคนเพื่อนน้อย(แต่

ยังยืนและจริงใจ)อยู่แล้ว ยังมามีอันต้องจากกันไปเสียอีก” ใบหน้าอาการของปิงคงแสดงออกมาชัดเจน

ไอ้ทิศกอดปิงไว้แน่น ก่อนหันหลังก้าวไปขึ้นขบวนรถไฟ และก่อนที่รถไฟจะเคลื่อนตัวออก มันได้โน้มตัวมาพุดกับปิงเป็นการส่งท้ายตรงบันไดรถไฟว่า

“ถ้ามีมีโอกาสด่วนไปทางนั้น อย่าลืมแวะหากูให้ได้นะไอ้ชิง รับรองสำหรับมึงกูเต็มทีเลยเพื่อน กูเป็นคนเพื่อนน้อย ไม่ค่อยสนิทกับใครง่าย ๆ แต่ถ้าสนิทละก็รักกันจริง ๆ เหมือนกู กับมึง กับไอ้อุ๋ ไอ้เทพออย่างนี้แหละ คนอย่างกูเวลาและระยะทางไม่เป็นอุปสรรคกีดกันหรอกวะ จากกันไปจะกี่ปี ๆ กูก็จะยังเป็นไอ้ทิศเหมือนเดิม ขอให้มึงเชื่อกู กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ !”

ในบันทึกฯ ได้บรรยายว่า.....

และแล้วรถไฟก็เริ่มเคลื่อนขบวน เราจับมือกันบีบกระชับเป็นการส่งลาครั้งสุดท้าย ก่อนที่รถไฟจะทำให้เราห่างกัน และห่างกันออกไป

“ไอ้ทิศ โชคดีนะโว้ย” เราเอ่ยลาเป็นครั้งสุดท้าย

“เออ เช่นกันโว้ยไอ้ชิง”

ต่างฝ่ายก็ต่างโบกมือลาซึ่งกันและกัน จนกระทั่งขบวนรถไฟวิ่งไกลออกไปจนลับตา ต่อแต่นี้ไปไม่รู้ว่าอีกกี่ปีจึงจะได้พบกัน หรือจะจากลากันตลอดชีวิตก็ไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องฝากไว้กับอนาคต

การได้พลัดพรากจากสิ่งที่รัก มักเป็นทุกขอย่างนี้นี่เอง.....

ณ วันนี้ (13 พ.ค. 45)

เมื่อได้มีโอกาสเดินทางมาถึงพิษณุโลกขนาดนี้แล้ว จะไม่แวะเวียนเยี่ยมหา ก็น่าจะเป็นเรื่องที่ควรแก่การประณามตำหนิอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภรรยาของปิง เป็นคนที่มีโลกส่วนตัว(โคตร)สูง ไม่ค่อยอยากพบปะเพื่อน ๆ ของสามี ไปต่างจังหวัดทุกที่ เมียก็มักจะขอเอาไว้ทุกครั้ง จึงเป็นเหตุให้เพื่อนของปิงที่เคยมีหคหายออกไปเรื่อย ๆ ก็ยอมรับว่าอึดอัดใจไม่น้อย

มีคำคมอยู่บทหนึ่งได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

รักเมีย เสียเพื่อน

รักเพื่อน เสียเมีย

(รักเมียเพื่อน เสียทั้งเพื่อนเสียทั้งเมีย....อันนี้ผู้แต่งคั่นเอาเองเค้อ....555)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง(ประมาณ 2542) คราวนั้นปิงได้พาครอบครัวไปเที่ยวเพชรบุรี โทรฯคุยนัดกับเพื่อน (บุญธรรม) เป็นเพื่อนรักซี้ปึกที่ มศว.บางแสน เพื่อนอุตส่าห์พาลูกเมียถ่อสังขารไปหาตั้งไกล สามสิบ ก.ม.เห็นจะได้ ปิงนั้นเข้าพักอยู่ที่หาดเจ้าคุณทหาร

ขณะนั้นประมาณหนึ่งทุ่มเศษ ๆ ปรากฏว่าทั้งเมียและลูกไม่มีใครยอมลงมาพบเพื่อนของปิงเลย ทำให้ปิงเสียความรู้สึกมาก หน้าแตกเป็นริ้ว ๆ ปิงเล่าว่า

ครั้งนี้จึงต้องคิดหาวิธีอย่างหนัก จะซื้อของมาฝากไอ้ทศก็เกรงเมียจะรู้แหว(หวังว่าไอ้ทศจะไม่ว่ากูเป็นคนใจจืดคนะโว้ย แต่กูกลัวเมียจะทำให้เสียแผนต่างหากวะ...555)

เกรงใจลูกเมียเขาจะรู้สึกเอาว่าต้องมาเสียเวลาอะไ่แค่เรื่องความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรา เราก็เกรงใจ แต่เรื่องของหัวใจและความจริงใจก็ห้ามมันไม่อยู่เอาเสียเลย ก็เลยต้องแอบวางแผน(ไม่ซื้อ)ไว้ในใจ อุตส่าห์คิดหาวิธีที่แบบยลตลอดทั้งคืนเรยน่ะเด้อ....คิคิ

รุ่งเช้าก็ออกเดินทางไปเชียงใหม่กันต่อ

“ไปแวะไหว้พระพุทธรชินราช พระคู่บ้านคู่เมืองให้เป็นสิริมงคลก่อนดีมัย?” ปิงแกล้งลองใจ

“ดี ๆ ไปสิ พี่รู้ทางหรือ?” เมียถาม เรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์น่าเคารพบูชาอย่างนี้เมียปิงนิยมนัก

“ก็เคยมาครั้งสองครั้ง นานแล้ว อยู่ริม ๆ แม่น้ำนี้แหละ ถามเขาแป็บเดียวก็รู้”

พอออกธรมากะว่าใกล้ ๆ พื้นที่ ปิงก็ลงจากรถเพื่อไปถามคนข้าง ๆ ทางว่า(สมัยนั้นยังไม่มี GPS นำทางเด้อ)

“โรงเรียน**พิษณุโลก** ไปทางไหนครับ?”

(จู้ ๆ.....อย่าเอ็ดไปนะ ถ้าถามจากในตัวรถเมียก็รู้แหวหมดคนะซี ถ้าเมีย...ไผลีย่าน)

พอเขาฉีมือบอกทางซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่ยืนถามเลย ปิงก็ขับรถเล่นผ่านศาลากลางจังหวัด เติลิดไปเข้าถนนเลียบริมแม่น้ำ เป็บเดียวก็ถึงโรงเรียนพิษณุโลก ปิงก็เลยแกล้งทำเป็นลูกนิกถึงไอ้ทิศเพื่อนรักขึ้นมาได้สด ๆ ร้อน ๆ

“เออ ไอ้ทิศเพื่อนเก่าพี่ก็สอนอยู่โรงเรียนนี้นี่นา”

“จริงหรือพ่อ ?” ลูกสาวพาชื่อ “เข้าไปถามเพื่อนของพ่อเลยสิพ่อ”

“เออ แล้วไปถามถึงเส้นทางจะไปเชียงใหม่ด้วยเลยสิพี่ ว่าไปทางสายอุตรดิตถ์ กับสายสุโขทัยทางไหนดีกว่ากัน”

“ก็เลยเข้าทางเราม้าบเข้าให้จิงเบอร์ เหนอ ๆ ๆ.....” ปิงเล่าไปจำไป

เข้าไปถึงห้องธุรการในโรงเรียน ที่หอประชุมด้านซ้ายมือ เขาก็กำลังทำพิธีปลุกนิเทศนักเรียนชั้น ม.1 ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ไอ้ทิศก็ดันผ่าไม่อยู่ในโรงเรียนซะอีก ปิงก็เลยต้องโทรศัพท์ไปตามตัวถึงที่บ้าน ได้ท่านผช.ฝ่ายปกครอง(มั้ง)ที่กรุณาเอื้อเพื่อโทร(ศัพท่มือถือ) ตามตัวให้ (เรายังไม่มี)

กระผมขอขอบพระคุณในน้ำใจท่านครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง (สมัยนั้นโทรศัพท์มือถือยังถือเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย และราคายังแพงมากอยู่)

“ไอ้ทิศ” ปิงกรอกเสียงลงในโทรศัพท์มือถือ “มึงจำเสียงกูได้มั๊วะ ?”

“ขออภัย” มันพูดอีกอึก “จำไม่ได้ครับ ใครหรือ ?” แล้วมันก็หัวเราะแหะ ๆ ตามสไตล์เดิม ๆ ของมัน

“กูไถ่ละ เพื่อนเก่าที่สุรินทร์แหละว้ย ไอ้ห่า.....”

“เฮ้ย ! ไอ้ชิงไฉ่มัย นี่มึงโทรมาจากที่ไหนวะ ?”

“กูก็โทรมาจากโรงเรียนของมึงนะสิ” เราเห็นท่าน ผช.อมยิ้ม คงจำที่เห็นเรายังกู ๆ มึง ๆ กัน

“เฮ้ย แล้วมึงมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ไอ้ชิง ?”

“กูก็เพิ่งมาถึงนี่แหละ เอาเป็นว่ามึงว่างพอจะออกมาพบเพื่อนเก่าได้มั๊ยะวะ ?”

“ได้สิวะไอ้ห่า.... มึงรอกูอยู่ที่โรงเรียนนั่นแหละ แป๊บเดียว แล้วเจอกันนะ”

“โอเค ๆ กูจะรอ อย่างนานนะมึง”
เพราะยังต้องเดินทางต่อไปอีกตั้งไกลนะ

“เออน่าเดียวเดียวเพื่อน มึงรอกูให้ได้ อย่าเลือกไปไหนก่อนนะมึง”

ลักรู้ ไอ้ทิสเพื่อนยากก็มาพร้อมกับรถเก๋งฮอนด้าสีบรอนซ์เงินใหม่ เอี่ยมอย่างโก้ มันสรวมเลื่อม่อฮ่อมสักรมท่าดูสบาย ๆ ปิงเห็นเพื่อนแต่ไกล ก็เดินรี่เข้าหา ปิงบันทึกไว้ว่า

เราตั้งใจจะไปจับมือเช็คแฮนด์ แต่มันกลับเข้ามาสรวมกอดเราเขย่า ๆ อย่างดีใจ

‘เกิดมาถูกยังไม่เคยกอดใครและก็ยังไม่เคยมีเพื่อน ๆ คนไหนเข้ามา
สวมกอดอย่างนี้เลยพับผ่า.....’

เราก็เลยเฟลออกอดมันคั่นมั่ง รัคกันแน่นอยู่ชั่วครู่ด้วยความปลื้มปิติ
นึกว่าชาตินี้คงจะไม่ได้พบกันซะแล้ว นี่ถ้าไม่เพราะมาส่งลูกสาวเข้า
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โอกาสดี ๆ อย่างนี้ก็ไม่เกิด แล้วก็ไม่รู้จะไปเจอกัน
ชาติไหนก็มีทราบได้ อภิโธ ๆ.....

คุยกันได้ครู่เดียว เราก็มาพาลูกเมียไปรู้จักทักทายสวัสดิ์เพื่อนรักตาม
ระเบียบพัก ไอ้ทศก็ยังคงเป็นไอ้ทศคนเดิมทุกประการ ตั้งแต่การพุดคุย
อะอะมะเทิง มึงวาพาโว้ย ลีลาการหัวเราะแหยะ ๆ ะริกระรี่ น้ำจิตน้ำใจ
ใสบริสุทธิ์เหมือนเดิม ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ยังเหมือนเดิม
แน่นปึก

แต่มีเปลี่ยนไปอยู่อย่างที่เราเห็นชัด ๆ ก็คือ มันตัวอ้วนท้วมขึ้น ซึ่งแต่
เดิมเคยผอมจ้อย หุ่นออร์ชรออันแอ่นหล่อเหลาหวาน ๆ เหมือนพระเอกยี่เก
เจ้าของฉายา **‘ไอ้เจี๋ยหวาน’** โดยมีไอ้ตู๋กับไอ้เทพเป็นคนตั้งให้

ที่ไปที่มาของฉายานี้ก็คือ ไอ้ทศมันเป็นคนรูปหล่อ ปากหวาน
โดยเฉพาะกับสาว ๆ (แม้ว่าหุ่นอ้วนแอ่น หน้าตามันจะหล่อหวานเหมือน
ตุ๊กก็ตาม-เหมือนไชยา มิตรชัย) เป็นเหตุให้สาวคู่ซอมรุ่นน้องที่กำลัง
ศึกษาอยู่วิทยาลัยครูที่กทม. ต้องเดินทางมาส่งส่วยอวยอ๊บบอนค้ำด้วยกับ
มันทุกเดือน คราวละหลาย ๆ วัน

และเมื่อใดที่แฟนมา ไอ้ทศมันก็จะขลุก(กก)อยู่กับเมียเอ๊ย..แฟนของมันจนถึงกับทิ้งเพื่อน ๆ อย่างพวกเราไปเลย....พับผ้า

(สตรีทั้งหลายก็พึงสำเหนียกไว้ด้วย ที่ยอมเอาเนื้อตัวไปเสี่ยงลงทุนไว้ก่อนนะ ไม่มีใครโง่ให้คุณค่าให้เกียรติจริง ๆ หรือ...จะมีก็แต่คำประณามหยามหลู่ตามมา ดูจากภาษาพูดคุยในเรื่องนี้ก็ชัดเจนแล้ว....)

“แฟนกูมา ขออภัยวะ เพื่อนฝูง” ไอ้ทศมันจะโผล่หัวมาพูดอย่างนี้ทุกครั้งเมื่อแฟนมันกลับไปกรุงเทพฯ แล้ว

ช่วงนั้นพวกเราทุกคนต่างก็ยังไม่มีการมีแฟน จึงแอบอิจฉามารศรีไอ้ทศกันเป็นแถว ๆ

“แฟนมึงมา มึงก็แอบมาพบพวกกูมั่งไม่ได้รีไร ?” ไอ้เทพปากใหญ่แกล้งว่าใส่เอามั่ง เพราะที่จริงพวกเราต่างก็คิดถึงและผูกพันกันมาก

“เขาก็อะไรวะ แฮะ ๆ “ มันก็พูดไป หัวเราะแฮะ ๆ แบบเหนียม ๆ ไปตามสไตล์

“กูถามมึงตรง ๆ ไอ้ทศ” ไอ้ปากใหญ่เริ่มแซะ “ทำไม แฟนมึงถึงต้องมาหาเกือบทุกอาทิตย์ หา ?”

“แฮะ ๆ ก็เขาอยากมาเองนี่หว่า” ไอ้ทศก็ตอบแบบอาย ๆ

“มึงไปทำอะไรให้เขาติดอกติดใจนักหนาอะ ? มึงบอกกูหน่อยซิ”

ไอ้เทพปากใหญ่ชักสาวลึกลับ

“ก็ไม่ได้ทำอะไรนี่หว่า แฮะ ๆ” มันก็แฮะ ๆ ได้เกือบทุกครั้งชี้นำ

“ไหนด..มึงมีอะไรพิเศษ หรือมีอะไรเป็นที่
เด็ด มึงก็บอกกูมั่งปะไร” ไอ้เทพออก
สำเนียงโคราช(พุทไธสง)บ้านเกิดอย่างทั้ง
อยากหยอก

และอยากรู้ แต่ไอ้ทศก็ได้แต่หัวเราะแะๆ เหมือนเดิม

“มึงเป็นเพื่อนกู แค่นี้มึงบอกเพื่อนไม่ได้หรือไง?” ไอ้เทพแหย่รุกต่อ
ไอ้ฮู้ดไม่รันทนไม่ไหวและผสมอยากจะรู้ด้วยจึงบอกไอ้ทศไปว่า
“มึงก็บอก ะ มันไปเอาบุญซักทีสิวะ เพื่อน ะ เขาจะได้เอาไปใช้มั่ง
ไอ้ห่า....”

ไอ้ทศก็หัวเราะแะๆ ก่อนตอบ

“กูไม่ได้มีพิเศษอะไรจริงจริง พวกไอ้เปรต !”

ไอ้ทศก็ว่าของมันแบบเหนียม ะ เงิน ะ

ไอ้เทพ(ปากใหญ่)ยังอยากสอรู้ และอยากแหย่ต่อ ก็เลยพูดว่า

“ถ้ามึงไม่มีอะไรพิเศษ ทำไมสาวจึงติดอกติดใจมึงปานนั้น อมพระ
มาพูดกูก็ไม่เชื่อ มาหามึงก็บ้อยแท้ มาแต่ละทีก็ตั้งหลายวัน ระหว่างที่
เขามา จะออกจากบ้านพักไปไหนก็ไม่ได้ จะมาพบเพื่อนฝูงนิด ะ หน่อย ะ
ก็ไม่ได้ เลิกสอนปั๊บก็ต้องรีบกลับบ้านพักปั๊บ ถ้ามจริง ะ ถေးวะไอ้ทศ
ทำไมไอ้เจี๊ยมึงจะหวานแท้”

นั่นแหละ จึงเป็นที่มาของฉายา **‘ไอ้เจี๊ยมหวาน’**

ในช่วงนั้น เผอญิงไม่ได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ จึงยังไม่รู้อิโหน่อิเหน่กับเขา ให้ฉงนสนเท่ห์สงสัยเป็นยิ่งนัก ปิงเลยได้ออกปากถามไอ้ทิสเอาตรง ๆ ในวันต่อมาถึงที่ไปที่มาของสมญานามอันสุดเท่ไปว่า

นามนี้ท่านได้	แต่ไฉน (ปิงถาม)
ท่าน ‘ปากใหญ่’ กรุณา	ตั้งให้ (ไอ้ทิสตอบ)
ทำชอบสิ่งใดนา	วานบอก (ปิงถาม)
เราเก่งเพลงสวาทไซ้	จึงได้ ฉายา (ไอ้ทิสสรุป)

ย้อนกลับมาถึงเหตุการณ์ ณ ปัจจุบันที่เพิ่งได้มาพบกัน ณ พิชณูโลกอีกครั้งหนึ่งในวันนี้

“มึงจะทำทำไมไม่โทรมาบอกล่วงหน้าวะ กูจะได้เตรียมต้อนรับให้สมศักดิ์ศรีเลยเพื่อน”

ไอ้ทิสมันต่อว่า ปิงเองก็ไม่คิดว่าจะมีจังหวะได้แะหามันหรือเปล่า ยิ่งเมียเราก็คือคนแบบนี้ด้วย ชื่นบอกให้รู้ล่วงหน้าก็เอวังเท่านั้นเอง ถ้ามีคนเดียวก็ว่าไปอย่าง

“มึงพักที่นี่กับกูซักคืนก่อนเป็นไร ไปพักที่บ้านกูเลยเพื่อน สบายมาก”

“เออขอบคุณวะ กูต้องรีบเดินทางไปให้ถึงวันนี้ พรุ่งนี้เข้าลูกกูก็ต้องเข้าสอบสัมภาษณ์”

“งั้นข้ากลับมึงอย่าลืมแะวะกูนะ อยู่ด้วยกันสักคืนสองคืนสิวะ ไอ้ห่านานๆ เจอกันที”

“เออ ๆ ถ้ายังไงแล้วกูจะโทรมาบอกมึงอีกทีนะ” ปิงก็แสร้งผัดผ่อนไปพลาง ๆ

“แล้วทางไป ม.นเรศวร ไปทางไหนวะทิศ ?” เป็นคำถามก่อนจะจากกัน “ก็ออกไปทางเก่าที่มึงเข้ามาเมื่อคืนนี้นะแหละ ข้าออกไปต้องเลี้ยวขวามึง “ แล้วมันก็บอกว่า

“เฮ้ย เรายังงี้ดีกว่า กูจะพามึงไปเอง แล้วมึงค่อยออกเดินทางไป เชียงใหม่ต่อก็ได้นี้หว่า”

“เออ เรายังงี้ก็ได้ แต่กูเกรงใจมึงวะ ไม่รู้มึงมีเวลาว่างมากแค่ไหน”

“เฮ้ย ว่างเต็มทีเลยเพื่อน มึงจะอยู่กับกูอีกซักวันก็ได้นะ”

“เปล่า กูกลัวรบกวนเวลาหาเงินหาทองของมึงต่างหาก” ปิงก็เสหาเรื่องอ้างไปทั่ว

“สอนพิเศคพิเศอะไรกูไม่สนแล้ว แต่ก่อนกูยอมรับว่ารายได้ดีจริง ๆ แต่เอามารักษาโรคเจ็บคอหมดเลยมึงเฮ้ย หมอในโรงพยาบาลก็มีแต่ลูกศิษย์กูเยอะแยะ พวกเราเป็นครูก็เป็นอย่างนี้แหละนะ”

ไอ้ทิศ มันเป็นครูสอนวิชาฟิสิกส์ จึงทำเงินทำทองได้เต็มที่ ระยะเวลา ๆ ก็ต้องลดการสอนลงเพราะเริ่มแก่ตัว สู้ไม่ไหว โรคภัยเริ่มเบียดเบียน ระหว่างเดินทางไป ม.นเรศวร ปิงก็เลยนึกขึ้นได้ เรื่องไอ้

“เจี๊ยะหวาน” จึงเอ่ยถามมันว่า

“เออ...ไอ้ทิส เมียของมึงขณะนี้เป็นคนเดิม หรือคนใหม่วะ ?”

“เฮ้ย คนใหม่สิวะ ไอ้ห่า คนเดิมเลิกกันนานแล้ว เฮ้อๆ” มัน
หัวเราะเหนียว ๆ จำ ๆ (เพราะมีลูกเมียเราาร่วมรับรู้ด้วย)

“เลิกตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ?”

“ก็ตั้งแต่กูย้ายมาอยู่ที่นี่ ก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลยวะ”

“แล้วเมียคนใหม่มีอาชีพครุเหมือนกันมัย ?” ปิงก็อดอยากรู้เรื่อง
ของเพื่อนไม่ได้

“ไม่ได้เป็นครุ เป็น.....วะ”

“แล้วมึงมีลูกกี่คน ?”

“สองคน ชายทั้งคู่เลยวะเพื่อน”

“เรียนชั้นไหนกันแล้ว ?”

“ ม.6 กับ ม.1 วะ แล้วมึงล่ะ ไอ้
ซิง ?” มันก็ถามเราคืนมั่ง ต่อหน้าลูก
เมียเลยละ

“ กูมีสองคนเหมือนกัน แต่หญิงทั้งคู่ จะเข้ามหาลัยคน จะขึ้น ม.6อีก
คน”

“ไอ้โฮ ติด ๆ กันเลยสินะ แล้วไอ้ธู กับไอ้เทพเป็นไงมั่ง ?

ก็คุยสรรพเพพระอะไรต่อมิอะไรกันไปอีกเยอะ ต่างก็จัดเอา
ความหลังอันฝังใจมารินไหลสู่กันฟังตามประสาคนครึ่งศตวรรษ(ครึ่งร้อย
= 50 ปี) แต่ถ้าไม่อยู่ต่อหน้าลูกเมียปิง การพูดคุยก็จะมันระเบิดกว่านี้เยอะ
เมื่อมาถึง ม.นเรศวร ก็เข้าไปวนดูหนึ่งรอบ นับว่าอาคารสถานที่
ใหญ่โตกว้างขวางพอควร อาคารก็เยอะ สร้างเพิ่งเสร็จใหม่ ๆ ทั้งนั้น และที่
กำลังสร้างอยู่ก็มี

แต่ต้นไม้ร่มเงาที่นี่มีน้อยมาก เห็นแต่ตัวตึกเหมือนแท่งคอนกรีต มา
กองอยู่รวม ๆ กันราวกับป่าคอนกรีต ถนนก็คอนกรีต (มิใช่ ‘คอนกรีต’
อย่างที่นายกฯ ปู่ท่านพลอว่านะคร้าบ)

เพราะความเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ ต้นไม้ก็เพิ่งเริ่มปลูก เริ่มปลูกแต่ง
จึงยังไม่โตพอที่จะให้ร่มเงา มองทัศนียภาพโดยรวมแล้ว ก็จะพบแต่ความ
แห้งแข็งด้าน ๆ ไม่น่าอยู่เอาமாக ๆ กระทั่งลูกสาวปิงเอ่ยปากว่า

“โชคดีแล้วที่หนูไม่ติด ม.นเรศวร ไม่งั้นผิดหวังแย่เลย”

ก็อดส่ายเลือกไว้เป็นอันดับแรกเสียด้วย เหตุก็เพราะ อ.สะอาดเพื่อน
ครูในโรงเรียนเคยมาเที่ยวดูไปแล้ว ท่านมาเล่าว่าเป็นมหาวิทยาลัยใหญ่โต
สถานที่ดีมาก ๆ ค่าหน่วยกิตก็ถูกที่สุด เพียงแค่หน่วยกิตละ 40 บาทเท่านั้น

ปิงฟังเขาพูดก็เคลอเคลิ้มตาม ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ดีของเขากับดี
ของเราอาจไม่เหมือนกันก็ได้ แต่ครั้งนั้นปิงก็เคลอพลาดไปนะ

ต่อจากนั้น ก็ถึงเวลาจะต้องล่าลากัน พอดีใกล้จะเที่ยงไอ้ทศก็ประวิง
เวลาปิงไว้อีก

“ให้กูเลี้ยงข้าวเที่ยงมึงซักมือก่อนเป็นไรไอ้ซิง”

“เฮ้ยไม่ต้อง ขอบคุณ ะ” ปิงเข้าไปโอบไหล่ “เดี๋ยวกูจับ ะ ไปก็ไป
หาแะกินตามป้อม(น้ำมัน)ข้างทางเป็นการพักเหนื่อยพักรถไปในตัว
ขอบคุณมึงมาก ะ ไว้โอกาสหน้ากูจะมาฉลองสัรทามึงให้เต็มคราบเลยนะ
เพื่อน”

จริงๆ แล้วเราก็เกรงใจเพื่อนและเกรงใจลูกเมียด้วยมากกว่า.....

อวสานอินทรี

นวนิยายเรื่องนี้ล้วนเกิดจากจินตนาการ
ของผู้แต่งเองทั้งสิ้นหาใช่เป็นเรื่องจริงไม่
หากมีชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ไปพ้องกับท่านใด
ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยมา ณ ที่นี้ด้วยนะครับ

หากท่านประสงค์จะติดตามเรื่องต่อ ๆ ไป

ก็กรุณาไปคลิกได้ที่

www.sura.ac.th ➡ [ลิงค์](#)ในเว็บ ➡ นวนิยาย

สุขของฉันอยู่ทำงานฉันลิขิต
อยู่ที่คิดที่ฝันปั้นอักษร
อยู่ที่แต่งบทประพันธ์ฉันท์กาพย์กลอน
เพื่อผู้อ่อนเยาว์อ่านป้อนปัญญา
ช.ชัยศิษฐ์

